

روش اهل بیت (ع) مبنای تفسیر قرآن قرار گیرد/ دوری از قرآن؛ مصداق بارز ظلم به نفس

هدایت پرس: حجت الاسلام والمسلمین حسن رضانی با بیان اینکه متأسفانه افراد زیادی هستند که به هر دلیلی سراغ قرآن نمی‌روند که مصداق بارز ظلم به نفس است، گفت: در تفسیر قرآن کریم، مهم‌ترین مبنا، روش اهل بیت (ع) در فهم کلام الهی است.

به گزارش [هدایت پرس](#) حجت الاسلام والمسلمین حسن رضانی، عضو هیئت علمی پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی در گفت‌وگویی گفت: قرآن کریم انسان را از حسیض کثرات به اوج وحدت و لقاء الله سوق می‌دهد.

وی با بیان اینکه هدف از آفرینش، رسیدن به لقاء الله و عبودیت الهی در همین دنیاست افزود: اگر انسان با مبانی و اصول قرآنی آشنا شود و نسبت به معارف آن حساسیت و اهتمام ویژه داشته و با اعتقاد به آن این مفاهیم را عملیاتی کند در راستای اهداف آفرینش حرکت کرده است.

رضانی بیان کرد: قرآن کریم هم هست‌ها و نیست‌ها و هم بایدها و نبایدها و آداب و رسوم و مسیر حرکت را مشخص کرده و دست ما را می‌گیرد و به مقصد می‌رساند؛ البته این دستگیری توسط قرآن عینی و ناطق صورت می‌گیرد چون کسی جز انسان کامل مودب به آداب قرآن کریم نیست.

عضو هیئت علمی پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی تاکید کرد: انسان باید برای رسیدن به معارف قرآن، خود را در اختیار انسان کامل قرار دهد و طرز به کارگیری این معارف را هم از آنان بیاموزد همان طور که شاعر گفته است:

معنی قرآن ز قرآن پرس و بس/ وز کسی آتش زدست اندر هوس؛ که در واقع تاکید بر نقش قرآن ناطق در فهم قرآن کریم است.

عضو هیئت علمی پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی اظهار کرد: این بیت به خوبی به دو نکته اشاره کرده است؛ اول اینکه خود قرآن، مفسر خود آن است که در واقع بحث تفسیر قرآن به قرآن است و در مصرع دوم نیز مصداق مفسر قرآن، کسی معرفی شده است که در هوس خود آتش زده است و مصداق اتم و اکمل و بارز آن، انسان معصوم است و او پس از قرآن می‌تواند هدایتگری قرآن را نشان دهد.

رمضانی با بیان اینکه انسان کامل در برابر قرآن، فانی و سر تا پا، قرآن شده است عنوان کرد: در ادامه شعر آمده است: پیش قرآن گشت قربانی و پست/ تا که عین روح او قرآن شدست/ روغنی کو شد فدای گل به گل/ خواه روغن بوی کن خواهی تو گل؛ یعنی وقتی روغن در گل باشد و گل در روغن فرقی نمی‌کند که تو این یکی را بو کنی و یا دیگری را و قرآن و انسان کامل نیز این طور در آمیخته هستند.

وی ادامه داد: در زمان حضور، وجود انسان کامل و در زمان غیبت، روایات رسیده از ایشان برای ما این نقش را دارند؛ بنابراین سخن کسانی که کفانا کتاب الله گفتند راه را به خطا رفتند و اگر روایات را هم کنار بگذاریم و تنها به قرآن بسنده کنیم باز هم راه خطا رفته‌ایم البته استفاده از روایات هم شرایطی دارد که نباید بی توجه باشیم.

عضو هیئت علمی پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی و نویسنده آثار عرفانی و قرآنی اظهار کرد: باید پایه را بر روش اهل بیت(ع) در استفاده از قرآن قرار دهیم تا قرآن را به بهانه اهل بیت(ع) کنار نگذاریم و اهل بیت(ع) را هم به بهانه کافی بودن قرآن برای تفسیر قرآن کنار ننهیم.

رمضانی بیان کرد: وقتی از تفسیر، تاویل و مبانی تفسیری سخن به میان می‌آید قرآن، ساحل و ژرفایی دارد که لغات و مفاهیم آن است؛ امام صادق(ع) در روایتی فرموده‌اند که قرآن بدون سرپرست و قیم کفایت نمی‌کند، چرا که گروه‌های مختلف از جمله مرجئه، قدریه و حتی زنادقه که به قرآن ایمان هم ندارند برای سخن خویش به قرآن استدلال می‌کنند؛ همچنین ایشان تصریح دارند «خداوند هر چیزی را در قرآن، بیان کرده است، به خدا سوگند آنچه که مورد احتیاج مردم بوده را کم نگذارده، تا کسی نگوید اگر فلان مطلب درست بود در قرآن نازل می‌شد، آگاه باشید همه نیازمندی‌های بشر را خدا در آن نازل کرده است.»؛ بنابراین تمام آنچه برای رسیدن به تکامل و قرب الهی لازم است در قرآن آمده، باطن قرآن نیز ژرفائی دارد که برای رسیدن بدان علم اهل بیت

لازم دارد و همچنین جزئیات احکام و مطالب مختلف در قرآن است که همان علم خاندان وحی را می‌طلبد.

وی افزود: این امام همام در روایت دیگری دارند که قرآن دارای عبارات، اشارات، لطائف و حقایق است که عبارات، فهم عمومی، اشارات، فهم خواص و علما، لطائف در اختیار اولیاء الله است و کسانی که به مقام ولایت رسیده‌اند از آن آگاهند و حقایق نیز از آن انبیاء است که با وحی مرتبطند.

این محقق و استاد حوزه اظهار کرد: مرتبه اول برای عموم مردم است که تلاوتی در کنار کسب و کار و زندگی روزمره خود داشته باشند و مرتبه دوم ویژه علماست که بهره بیشتری می‌برند؛ مرتبه بعد که انسان بخواهد پا را فراتر از ساحل این دریایی بیکران بگذارد نیازمند قلب و دل پاکی است که ولایت است و مرتبه اصلی نیز این است که قرآن، در وجود انسان نازل و پیاده و انسان، قرآنی شود و بتواند از غوص در این دریا، بهره ببرد.

وی افزود: امام علی (ع) در تعبیری فرموده‌اند که ظاهره عنیق و باطنه عمیق؛ ظاهری زیبا و دلربا و باطنی عمیق و پرمعنا دارد که برخی متاسفانه به ظاهر بسنده کرده و برخی نیز متاسفانه در وضعیت کنونی جامعه ما حتی وارد ظاهر هم نمی‌شوند و پدیده قرآن‌نخوانی رواج دارد که مصداق ظلم به نفس است.

[*ایکنا](#)

انتهای پیام